

Розділ 1

Джеремі чує крики через вентиляцію. Чує, але ніяк не реагує. Вечірня рутинна – це головне. Займаючись мирськими, буденними справами, він відчувається максимально собою. Врівноважується й зосереджується, просто повертаючи старий кран у цій охайній ванній кімнаті. Його вечір зазвичай закінчується перед дзеркалом. Джеремі щойно помився. Як правило, після цього він голиться, ретельно й неспіхом. Йому подобається лягати в ліжко чистим – тілом і душею. Тож щовечора він виділяє час на приготування до сну, попри будь-які зовнішні перешкоди.

Сьогодні його вибиває з рутини особливо голосний вереск. Він дивиться у дзеркало, і його переповнює гнів, здимається, мов гнилизна, що захоплює його ество. Майже ритмічні крики, що лунають зараз із підвалу, заважають думати. Скільки він себе пам'ятає, стільки й ненавидить гучні звуки. У дитинстві, опинившись у людному місці, він завжди відчував, як гамір юрби лещатами стискає його. Тепер же єдині звуки, які він прагне чути, – звуки баю*. Симфонія його мешканців огортає, мов тепла ковдра. Природа завжди створює найкращі саундтреки.

Джеремі намагається відмежуватися від криків. Рутинна для нього священна. Він зітхає, прибирає із чола пасмо білявого волосся і вмикає радіо біля вмивальника. Ще один звук, що дає йому розраду, – музика. Він готується до полегшення, яке

* Заболочена низинна місцевість навколо водойм із дуже повільною течією на півдні США. – Тут і далі, якщо не вказано інше, посторінкові примітки перекладачки.

зараз має прийти, але з динаміка волає «Hotline Bling» Дрейка, і він негайно вимикає радіо. Іноді йому здається, що він народився в не той час.

Чоловік повільно змиває з долонь кров і бруд, намагаючись не перейматися приглушеними стогонами агонії, що голосно линуть через вентиляційну решітку. Вдивляється у своє обличчя в дзеркалі. Здається, вилиці з кожним роком трохи піднімаються, виділяються різкіше. Ця ознака старіння дає йому дивну втіху, здається справжнім благословенням. Багато врівноважених людей милуються виточеним черепом. Більшість із них навіть не розуміє, яке примітивно-зловісне саме це вподобання. Більшість людей узагалі не дозволяє собі помічати ту дику сторону людської душі, що постала мільйони років тому з потреби виживання їхніх предків, часто – жорстокої потреби. Є певні риси, які еволюція визнала важливими. Люди просто надто тупі, аби збагнути: їхні схильності натякають на генофонд, що постає з насильства.

Він не схожий конче на людину в полоні порочності. Навпаки, здається цілком безневинним, а часом – справжнім добродієм. Саме тому все й виходить. Є така рослина – *Amorphophallus titanum* – зазвичай її називають трупною квіткою. Вона величезна, прекрасна, і ніщо в її вигляді не натякає на небезпеку. Втім, коли вона зацвітає, приблизно раз на десять років, її аромат схожий на сморід мертвої плоті*. І все ж, квітка живе. Навіть процвітає. Він не дуже відрізняється від трупної квітки. Попри свою химерність, ця дивна рослина вабить людей і навіть має справжніх шанувальників.

Завтра четвер. Четвер – це його п'ятниця, хоча він просто ненавидить, коли люди так кажуть. Менше з тим, від початку другого року навчання в медичній школі Тулейнського університету в нього є цей привілей – додатковий вільний день. Хоча й доводиться вбиватися на деяких заняттях, саме у п'ятницю починаються його вихідні, коли він і виконує більшу частину

* Саме цю квітку зображено на обкладинці книги. – Примітка випускової редактури.

роботи. Зараз він особливо в захваті, бо має чудові плани для своїх нинішніх гостей на майбутній вікенд. Авжеж, чи втілить він повністю ці плани, залежить від того, чи вдасться йому запросити ще декого.

Емілі обов'язково до них приєднається. Після того як Джереми вперше ініціював їхню спільну роботу в біологічній лабораторії, він кілька тижнів вивчав Емілі, і тепер переконаний, що саме вона кине йому той виклик, якого він так палко прагне. Емілі займається бігом кілька разів на тиждень і, схоже, не забиває шлунок фастфудом, тож їй напевне не бракує витривалості. Вона мешкає в Пончатулі з двома сусідками – винаймають великий старий будинок за межами кампусу. Якщо не зважати на те, як аж надто легко вона відкрилася новому напарнику по лабораторії, дівчина була здібна, розумна і впевнена в собі – усе це знадобиться їй під час його гри. Звісно, з тих двох теж буде якась користь, але після тривалого гостювання в нього на всі заплановані активні вихідні їх не вистачить.

Його гості прибули в суботу ввечері минулого тижня і відтоді вже витримали трохи експериментів. Він без жодних прелюдій узявся за них у пабі Б'юкенена. Зазвичай він не квапився, знайомлячись із потенційними гостями, як-от з Емілі, але ці двоє просто впали йому до рук. Наче всесвіт попросив його внести сміття. Авжеж, він був змушений це зробити.

Кейті та Метт – до болю ніякі. Їм бракує оригінальності думки, і вони з ентузіазмом зголосилися поїхати з незнайомцем із загостреними вилицями, спокусившись на обіцянку наркотиків. Тепер Кейті та Метт знають, що зробили неправильний вибір. Він знову чує змучений стогін із вентиляції та відчуває, що втрачає терпець.

Покинувши вечірню рутину, він поспішає вниз, до підвалу, у якому зупинилися його гості. Низькі стогони Кейті тут же перетворюються на нажахане скиглення, її тендітне тіло здригається, варто йому наблизитися.

– Не варто забувати про те, що ти – у чужому домі, – каже він, дивлячись просто в її каламутні карі очі.

Вона безнадійно пересічна. Обвисле темне волосся наче приклеєне до шиї засохлою кров'ю. Уся її естетика – трейлерний парк, хай як вона намагається це приховати. Зуби, дещо схожі на мишачі, могли би бути чарівними, якби вона не була такою неймовірною дурепою. Коли Джеремі підійшов до неї в барі, вона саме розважала Метта історіями про те, як у старших класах була чирлідеркою – жалюгідні казки, притягнуті за вуха, зважаючи на те, у якій формі вона зараз.

Він поправляє мотузки, якими вона прив'язана до стільця, і перевіряє, чи все гаразд із крапельницею, що насичує рідиною її організм. Трубка без заломів, пакет із розчином майже повний.

– Метт поводитьсь чемно. Бери приклад із Метта, Кейті.

Він широко усміхається й показує на мовчазне нерухоме тіло чоловіка, що майже сповзло із сусіднього стільця.

Вони обоє знають, що він знепритомнів, ще коли Джеремі приходив минулого разу, імовірно, від шоку. Кейті починає голосно плакати, і він закриває очі. Вона випробовує його ввічливість, її відчай спричиняє в нього дедалі більшу огиду. Стоячи поруч із нею в темряві, він натискає кнопку на колонці між двох стільців. У повітрі лине «A Girl Like You» Едвіна Коллінза. Він усміхається сам до себе: нарешті гідні звуки.

– О, це вже краще.

Джеремі погойдується в такт музики, дає Кейті змогу опанувати себе.

Під кінець першого приспіву вона починає голосити. Він без вагань хапає плоскогубці, що лежать біля її стільця, й одним різким рухом зриває гидотно-рожевий ніготь із великого пальця її лівої руки. А тоді наближує її спотворене криком обличчя до свого так, що вони торкаються.

– Ще один звук – і я почну видирати зуби. Зрозуміла? – погрожує він.

Вона вимучено киває, Джеремі жбурляє плоскогубці в куток і піднімається нагору, підморгнувши їй.

У дитинстві він мав небагато співчуття. У дитинстві він узагалі мало що мав. Його батько був чоловіком жорстким, але

справедливим: удома він вимагав покори і від дружини, і від сина. Якщо Джеремі вдавалося заскочити його в потрібний момент, батько вчив та наставляв його, і це запам'ятовувалося надовго. Батько працював у місті авіамеханіком, обслуговував різноманітне авіаційне обладнання. Хоча ця робота й не вимагала окремої освіти, та Джеремі завжди пишався тим, що його батько працює з літаками – йому завжди кортіло зазирнути всередину одного з найвизначніших винаходів людства. Утім, якщо він підходив до батька невчасно, то зазнавав жорстокого приниження.

Попри батькову суворість, Джеремі щодня чекав на його повернення з роботи. Вони нечасто щось робили разом, але він дуже це цінував. Проводячи весь день із матір'ю, Джеремі насолоджувався затишною тишею, яка панувала між ними, коли вони з батьком дивилися телевізор перед сном. З матиного боку нехтування чергувалося з надмірною увагою, наче вона не вміла впоратися з власними почуттями. Її завжди було то забагато, то замало.

Джеремі звик поринати в книжки: вони стабільно давали йому прихисток від непередбачуваних примх батьків. У сім років він ще не вступив до школи, та матір, хай якою недбалою вона була, раз на кілька днів водила його до бібліотеки на Сент-Чарльз-авеню. Вони завжди ходили туди в будні, коли батько працював. Малий Джеремі не розумів тоді, що мати тягнула єдиного сина до бібліотеки лише через свій роман з одним із бібліотекарів, але урок омани, отриманий під час цих візитів, він засвоїв. Хлопчик рано навчився, що не можна розповідати батькові, як мати залишала його блукати між полиць, поки вони з містером Керревеєм зачиналися в кімнаті для персоналу. Утім, ще важливіше те, що він навчився красити. Приносив додому книжки в наплічнику чи під курткою, не попросивши матір записати їх. Тепер Джеремі майже впевнений, що співробітники бібліотеки просто закривали на це очі, жаліючи його. Однак тоді він почувався так, ніби щотижня йде на грабіж.

Час від часу з ним намагалася завести розмову міс Нокс, бібліотекарка. Одного дня прямо запитала, чи у них удома все гаразд, і її голос тремтів від занепокоєння. Джеремі не відповів, натомість попросив у неї книжку про лоботомію. У той період його саме зачарувала ця стара медична процедура та її найпалкіший прихильник, лікар Волтер Фрімен. На вихідних його батько дивився повтор документального серіалу «Перша лінія» – серію під назвою «Несправні голови». Це був жахливий погляд на систему охорони психічного здоров'я, зокрема лоботомію, яку застосовували до пацієнтів із багатьма діагнозами, серед яких була, скажімо, шизофренія. Лікування полягало в руйнуванні тканин із нейронними зв'язками, що вважалися відповідальними за небажану поведінку пацієнта.

Префронтальна лоботомія лікаря Фрімена захопила Джеремі найбільше. Її називали «лоботомією ножом для льоду». Ця провокаційна назва викликала в уяві образ бездоганного хірурга, одержимого бажанням досліджувати хворий розум. Пізніше, 1992 року, Джеремі сповнювався огиди, коли чув, як недбало кидалися цими словами в новинах, розповідаючи про метод, яким серійний убивця Джеффрі Дамер «вгамовував» своїх жертв. Дамер був настільки недоумком, що вважав, ніби може створювати зомбі, вводячи в мозок жертв мийні засоби й кислоти. Він був просто йолопом. Називати те, що він робив, лоботомією – це як казати, що Тед Банді* часто ходив на побачення. Джеремі, здавалося, чув, як лікар Фрімен перевертається в могилі.

Малим він мав жагу до знань, і, зважаючи на хронічну їх нестачу, вгамовував цей голод експериментами. Протягом багатьох років у його голові лунала батькова порада: «Хочеш про щось дізнатися, синку? Розбери це на частини й роздивись».

* Тед Банді – серійний убивця й гвалтівник, один із найжорстокіших серійних убивць Америки, визнаний винним у вбивствах 30 жінок, хоча вважається, що ймовірних жертв у нього було понад 100. Відзначався привабливою зовнішністю й гарними манерами, завдяки чому легко втирався у довіру до майбутніх жертв.

Розділ 2

Повітря Луїзіани здається геть густим навіть уночі. Судмед-експертка Рен Мюллер кліпає, проганяючи сон, і виходить з автівки у вологу, парку ніч. Вона дивиться на годинник і кривиться, міркуючи, як було б чудово, якби злочинці хоча б кілька місяців робили свої мерзенні діяння не серед ночі.

Вона переступає якийсь густий мокрий кущ, ледве втримується, щоб не впасти, перечепившись через корінь болотного кипариса. Здається, жолоби на його стовбурі ось-ось проковтнуть її, а кора, схожа на крихкі руки якоїсь прадавньої міфічної почвари з баю, задушить. Вона зупиняється, чекає, поки очі звикнуть до штучного світла попереду. Троє офіцерів поліції світять ліхтарями вниз, на щось над водою. Промені прорізають темряву, вкривають усе навколо них ще густішою чорнотою. Це приємний контраст: від нього місце злочину стає виразнішим.

Напівоголене тіло мертвої жінки лежить скручене в густій високій траві, що росте біля води. Голова й плечі занурені в чорну каламуть. Решта тіла – у траві, горілиць. Жінка висока, середньої статури. Рен озирається й бачить молодших коронерів, які плентаються за нею з ношами. Навіть утрюх буде непросто витягнути тіло зі зловісного баю.

Лише два тижні тому детективи знайшли за баром «Зона 12 миль» тіло іншої молодої жінки, вже на стадії розкладання. Воно лежало обличчям у калюжі, геть просочене смердючою болотною водою. Роззираючись, Рен зауважує ці паралелі, і хоча всередині б'є у дзвони тривога, вона вгамовує її. Завжди оглядає тіло без упереджень чи очікувань. Однак, зосередившись